

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: V. T. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, P.O. Box 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2016, č.j. OAM-72/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2016, č.j. OAM-72/LE-LE05-LE05-PS-2016, Ev.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 10.10.2016.

Žalobce namítal, že z žalobou napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyplyvá, na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje důvodné podezření, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a že mu hrozí dříve udělené vyhoštění. Z těchto dvou skutečností však dle žalobce daný závěr

o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu bez dalšího nevyplývá. Z toho důvodu považuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále zdůraznil, že podmínkou pro možnost zajištění cizince dle § 46a je nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Dle žalobce se však s touto otázkou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Aby mohlo být rozhodnutí o nemožnosti uložení žádné z alternativ zvláštních opatření považováno za přezkoumatelné, je dle žalobce nutné, aby se správní orgán vyjádřil ke každé z alternativ a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný se dle žalobce spokojil pouze s konstatováním, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Asz 192/2014, kde bylo konstatováno, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Odkaz na výše uvedený rozsudek je dle žalobce zcela nepřipadný, neboť tento rozsudek se týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. režim zajištění žalobce však spadá pod zcela jiný režim zákona o azylu, který stanovuje odlišné důvody zajištění cizince a zároveň jiné alternativy k zajištění. Dle žalobce je možnost uložení zvláštního opatření limitována pouze v případě, že žalobce v minulosti porušil povinnost uloženou mu zvláštní opatřením. V ostatních případech je vždy nutno zkoumat možnost uložení zvláštního opatření a závěr tohoto přezkumu je nutno řádně zdůvodnit.

Dále žalobce namítal, že není dostatečně odůvodněna délka trvání jeho zajištění. Žalovaný se totiž zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení lhůty přiměřené. Žalobce trvá na tom, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle. V rozhodnutí tedy nemá být uvedeno, jak dlouho je možné žalobce držet v zařízení, ale jak dlouho je nezbytné jej držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle. Dle žalobce skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 110 dnů, není relevantním argumentem pro závěr, že žalobce má být zajištěn právě oněch 110 dnů. Délka zajištění činí na žalobce dojem účelovosti. Dle jeho názoru byla délka zajištění stanovena tak, aby mohl být žalobce v zařízení pro zajištění cizinců co nejdéle dobu. Takový postup považuje žalobce za nezákonný.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že žalobce vyjma obecných sdělení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, vyvracely. Žalobce trval na tom, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalobce pobývá dle vlastních slov i zjištění Policie ČR na území České republiky již od února 2014, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve po svém opakovaném zadržení policií, po opakovaném uložení správního vyhoštění (tentokrát na 5 let) a po zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než dvouletém pobytu na území České republiky, během něhož se mohl na území pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce dle žalovaného rovněž

opakovaně vstoupil do kontaktu se státními orgány České republiky, nesporně tedy měl možnost podat žádost o mezinárodní ochranu. Žádost však podal, teprve když se výkon uloženého správního vyhoštění stal reálným. Do protokolu policii žalobce výslovně uvedl, že nejsou žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování z České republiky, nemá zde žádné vazby a že návrat do Vietnamu, kde má celou rodinu, pro něho nebude žádným problémem. Dle žalovaného tedy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Dále žalovaný konstatoval, že je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto zajištění cizince, když tento nevystoupil z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. Využití zvláštních opatření by dle okolností případu bylo dle žalovaného neúčinné nebo dokonce bylo zásadně vyloučeno.

Ve vztahu k délce zajištění žalovaný uvedl, že má možnost správního uvážení při respektování zákonných podmínek. V daném případě dle jeho názoru použitá míra správního uvážení nijak nevybočuje z obvyklých mezí v obdobných případech.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění závěrů žalovaného, že byly naplněny důvody pro zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle citovaného ustanovení může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že „jmenovaný pobývá dle svých vlastních slov na území ČR i dle zjištění Policie ČR již od února 2014, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve po svém opakovaném zadržení policií, po opakovaném uložení správního vyhoštění, tentokrát na 5 let, a po zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než dvouletém pobytu na území ČR, během něhož se mohl na území pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie

ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Opakovaně také vstoupil do kontaktu se státními orgány ČR, možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Žádost však podal teprve tehdy, když se výkon uloženého vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR stal reálným. Do protokolu policii přitom výslovně uvedl, že nejsou žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování z ČR, nemá zde žádné vazby, jejichž narušení by znamenalo porušení závazků ČR, a prohlásil, že návrat do Vietnamu, kde má celou svou rodinu, pro něho nebude žádným problémem.“ Dále žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce „o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po mnoha letech nelegálního pobytu na území ČR, až po svém zadržení a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Je zřejmé, že v průběhu svého předchozího pobytu na území ČR mohl o mezinárodní ochranu požádat. Z výpovědi jmenovaného nevyplývalo naprosto nic, co by jmenovanému nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu.“

Z výše uvedených citací dle soudu jednoznačně vyplývá, že se předmětnou otázkou žalovaný zcela přezkoumatelným způsobem zabýval. V žalobou napadeném rozhodnutí tak jsou uvedeny dostatečné důvody pro aplikaci § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu na daný případ. Proto soud shledal tuto námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů jako zcela nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí není přezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k závěrům o nemožnosti aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit Ministerstvu vnitra v době ministerstvem stanovené.

Žalovaný nemožnost využití zvláštních opatření odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 3, kde uvedl, že v průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE Praha bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z tohoto důvodu by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu dle žalovaného nebylo účinné. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, s tím, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, je zásadně vyloučeno využití zvláštního opatření namísto jeho zajištění.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že ve vztahu k možnosti využití zvláštních opatření dle § 47 vůči žalobci je žalobou napadené rozhodnutí byť velice stručně, ale ještě dostatečně odůvodněno a je tedy plně přezkoumatelné.

K otázce věcné správnosti závěrů žalovaného k uvedené otázce soud uvádí následující.

Žalobce namítá, že závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, nelze na danou věc aplikovat, neboť uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týká zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 129 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K tomu soud musí podotknout, že předmětné rozhodnutí se sice skutečně týká případu zajištění cizince, kdy samotným důvodem zajištění je nerespektování povinnosti vycestovat po uložení správního vyhoštění, ale současně obsahuje obecné závěry týkající se otázky možnosti využití zvláštních opatření jako alternativy k zajištění, ze kterých lze vycházet i při posuzování možnosti využití zvláštních opatření dle

zákona o azylu. V citovaném rozsudku je s odkazem na obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013-34) konstatováno, že volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Tyto závěry lze plně využít při hodnocení možnosti uplatnění zvláštních patření dle zákona o azylu. Žalovaný, jak již bylo výše zmíněno, v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl skutečnosti, které dle jeho názoru zpochybňují závěr, že žalobce při využití zvláštních opatření bude se správním orgánem v řízení o azylu řádně spolupracovat a případně bude respektovat důsledky negativního rozhodnutí ve věci. Tím dle názoru soudu i s ohledem na odkaz na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodnil svůj závěr, že v případě žalobce nelze využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Tuto námitku tedy soud shledal rovněž jako nedůvodnou.

K námitce týkající se doby trvání zajištění žalobce uvádí soud, že k otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č.j. 6 Azs 33/2014 – 45. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení a stanovená délka zajištění odpovídá smyslu a účelu samotného zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

I tuto námitku žalobce tedy shledal soud jako nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. srpna 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová